

Mál nr. 242/2020**M og****V v/slysatryggingar ökumanns bifreiðarinnar A og ábyrgðartryggingar fyrirtækisins X****Vinnuslys þegar hleri flutningabifreiðar fauk upp 25. febrúar 2019.****Gögn.**

Málskot, móttakið 9. júlí 2020, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 5. ágúst 2020, ásamt fylgigögnum.

Myndband af vettvangi tjóns.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M slasaðist á höfði þegar vindhviða feykti upp hlera eða hurð á tengivagni sem festur var við flutningabifreiðina A. Myndband liggur fyrir af atvikum og nefndin fór yfir það.

M telur annars vegar að tjón M megi rekja til notkunar bifreiðarinnar A og hann hafi verið við störf sem ökumaður bifreiðarinnar. Þannig eigi hann rétt á bótum úr slysatryggingu 92. gr. þágildandi umferðarlaga nr. 50/1987. Hins vegar telur M að tjón hans sé rakið til skaðabótaábyrgðar X þar sem hlerar og festingar flutningsvagnsins hafi verið ófullnægjandi og hafi það leitt til þess að hurð hans fauk upp í greint sinn. Slys M hafi ekki verið tilkynnt til Vinnueftirlitsins og þannig hafi rannsókn ekki farið fram á festingum og lögregla hafi heldur ekki rannsakað þær á vettvangi. M telur að búnaður vagnsins hafi ekki verið í samræmi við reglur um gerð og búnað ökutækja nr. 822/2004 auk þess sem fyrirmæli í ákvæðum viðauka tilskipunar 70/387 EBE hafi ekki verið uppfyllt. Einnig vísar M til dóma Hæstaréttar máli sínu til stuðnings.

V telur að frumorsök slyss M sé að sú snarpa og óútreiknanlega vindhviða sem feykti hurð tengivagns flutningabifreiðarinnar A upp. Sú vindhviða sé ótengd búnaði bifreiðarinnar og séu málsatvik því ekki sambærileg við dóma sem M vísar til í málskoti og ekki hægt að rekja til notkunar bifreiðarinnar í skilningi 1. mgr. 88. gr. þágildandi umferðarlaga og bótaréttur því ekki fyrir hendi úr slysatryggingu ökumanns skv. 92. gr. sömu laga. Einnig hefur V hafnað því að tjón M sé hægt að rekja til skaðabótaábyrgðar X og telur að X hafi fullnægt tilkynningarskyldu sinni til Vinnueftirlitsins og vísar um það til ummæla í lögregluskýrslu um að lögregla hafi haft samband við Vinnueftirlitið á slysstað. Einnig telur V að það að festingarbúnaður á tengivagni hafi gefið sig í greint sinn verði ekki rakið til þess að hann hafi verið vanbúinn og vísar einnig til þess að tengivagninn sé innan við árs gamall.

Álit.

Ljóst er af gögnum málsins og myndbandsupptöku af tjónsatvikinu að snörp vindhviða feykti upp hurð á tengivagni sem M var að vinna við í greint sinn. Verður tjónið ekki rakið til annarrar sjálfstæðrar tjónsorsakar sem felur í sér að bifreið sú sem tengivagninn tengdist hafi verið í notkun í skilningi 1. mgr. 88. gr. þágildandi umferðarlaga þannig að greiðsluskylda hafi stofnast úr 92. gr. sömu laga. Á M því ekki rétt á vátryggingarbótum úr þeirri vátryggingu.

Í lögregluskýrslu vegna málsins liggur fyrir að lögregla tilkynnti Vinnueftirlitinu um slys M og einnig liggur fyrir afrit af tjónstilkynningu X til eftirlitsins. Engin sjálfstæð frásögn frá M liggur fyrir í málinu þar sem kemur fram hvornig festingar voru á tengivagni eða að þær hafi verið með einhverjum hætti ótraustar. Verður ekki heldur ályktað af gögnum málsins að þannig hafi umbúnaður verið eða hann hafi farið gegn fyrirmælum í skráðum háttænisreglum. Sönnunarbyrði hvílir á tjónþola að sýna fram á skilyrði skaðabótaábyrgðar og verður ekki séð að hægt sé að leiða það af gögnum um frásögn M af aðstæðum á vettvangi að festingar hafi verið vanbúnar. Verður því ekki lögð skaðabótaábyrgð á X og greiðsluskylda því ekki fyrir hendi úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu ökumanns bifreiðarinnar A eða ábyrgðartryggingu fyrirtækisins X hjá V

Reykjavík, 8. september 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.